

Posmatrajući zbirku u cjelini prije svega treba istaći vrijednost građe koju ona sadrži. Zahvaljujući dugogodišnjem radu Lorenca Antonija pružena nam je mogućnost da se upoznamo sa muzičkim stvaralaštvom albanskog naroda. Na žalost, ono nam je još uvijek nedovoljno poznato, u prvom redu stoga što zbog nepoznavanja albanskog jezika nismo u mogućnosti da upoznamo sadržaj tekstova ovih pjesama, čiju ljepotu i bogatstvo izraza možemo samo da naslutimo.

Ne možemo završiti sa prikazom ovoga rada a da ne ukažemo na izvjesne postupke u analizi sa kojima se ne bismo mogli da složimo. Prije svega, zamjeramo autoru što nam u prikazu osobina ritma ne daje pregled ritmičkih obrazaca napjeva, ni metričku strukturu stiha, što znatno otežava uočavanje ovih važnih obilježja albanske tradicije. I zatim, što u izlaganju melopoetske strukture napjeva autor prilazi isključivo sa stanovišta napjeva a ne i teksta, pa nam na taj način uskraćuje mogućnost da uočimo oblike koji određuju odnos teksta i napjeva. Tako npr. autor ne ukazuje na melostrofe nastale ponavljanjem članaka stiha, ili dodavanjem pripjeva, ili eksklamacija, mada se u ovoj građi nalaze. Ovi nedostaci, kao i nedostatak tabelarnih pregleda, otežavaju korištenje građom u primjeni komparativnog metoda.

Dunja Rihtman — Sotrić

DEUTSCHE VOLKSWEISEN AUS SÜDMAHREN, Im Auftrag des Deutschen Volksliedarchivs herausgegeben von WENZEL MAX. Landschaftliche Volkslieder mit ihren Weisen, 43. H., Bärenreiter-Verlag, Kassel-Basel-Tours-London 1971, 103 str.

Mala zbirka narodnih pjesama Nijemaca koji su do drugog svjetskog rata živjeli u južnoj Moravskoj, blizu austrijske granice, oko rijeke Dyje (njemački Thaya), sadržava 68 pjesama s melodijama. Veći dio tekstova pjesama zapisan je u dijalektu. Ima ih mnogo s tematikom starih religioznih pjesama, kakve se i kod nas mogu tu i tamo pronaći.

Potaknut od muzičkih pedagoga, autor zbirke je u godinama 1929—1939. bilježio i skupljao njemačke narodne popijevke u južnoj Moravskoj. Mnoge tekstove pjesama našao je u rukopisnim bilježnicama svojih kazivača. Te su se pjesme sačuvale u narodnoj tradiciji toga kraja jer su se pjevale pri raznim radovima, zgodama i narodnim običajima, na crkvenim proštenjima, plesnim zabavama, kirvajima, pri čehanju perja, komušanju kukuruza, u svatovima, na pokopima i sličnim narodnim skupovima. Pjesme različita sadržaja, pučke crkvene, legende, balade, ostale pripovjedne, ljubavne, šaljive i dječje — nisu svrstane u posebno označene grupe.

Priložene napomene o svakoj pjesmi izradili su Rolf W. Brednich i Otto Holzappel. Uz podatke o kazivaču, mjestu i vremenu zapisa, o ulozi pjesme u narodnom životu i običajima, napomene sadrže podatke o objavljenim varijantama i literaturu o pojedinim pjesmama.

Knjižica je vrlo dobar primjer ikako se i u manjim svescima može narodna pjevačka tradicija sačuvati za poznije naraštaje.

Vinko Žganec